

Biopaus i Schweiz

I en film hör en paus inte hemma, skrev DN:s Leif Zern den 31/7. Debatten pågår om reklamavbrottens vara eller inte vara i långfilmer. Kanske hotar hemska avbrott vår cineastiska upplevelse så till den grad att det är dags för tittaruppror?

Men det barkar inte dithän. Nu dras i stället lättadens suckar över att man slipper ettriga kortprogram i TV4, som fått politisk välsignelse för reklamavbrott mitt i filmer.

Än så länge finns förstås Sveriges Television = inga filmavbrott. Det gäller bara att hitta en film som lockar. Säkrast är annars att fly till en väl försedd biograf.

I Sverige vill säga.

Annat är det i Schweiz.

Landet är förmodligen den enda nationen i FN som tillåter biopaus. Efter sisådär tre kvart slocknar helt sonika filmen. Nyligen styckades norska succéfilmen Elling isär under mitt biobesök i Zürich. Kjell Bjarne och Elling firar just jul men blir störda av då i trapphuset. De hittar en gravid granne som svimmat. Kjell Bjarne bär in henne i hennes lägenhet. Hon kräks.

Då svartnar filmduken, ljudet försvinner och ridån sveper samman. Ljuset tänds och musiken går på.

I någon sekund stannar handlingen kvar i huvudet, men sedan är filmavbrottet ett faktum även där. Några lämnar salongen för att hämta läsk, lätta på blåsan, fylla på popcorn eller röka en cigarett i foajén. Andra ställer sig upp för att åtminstone räta på benen. Långsamt stiger pratvolymen. Efter några minuter börjar det kännas obekvämt i den nedsuttna biofåtöljen. Man blir varse den klubbiga värmen och dåliga luften. Biosalongen ofredas av sms-pip när flera personer passar på att kolla sina mobiler. Efter tolv minuter börjar jag skruva på mig och har tröttnat på tjuvlyssnande av grannkonversationer på charmlös schweizertyska. Vad gör jag egentligen här?

Då – äntligen. Filmtajm igen.

Självklart säger schweizare att första filmhälfte är bättre än andra eller vice versa. Men hallå! – en film är ingen fotbollsmatch med hälfter. Den är en helhet med början och slut.

Redaktören Guido Egli på schweiziska Tages-Anzeiger har liknat biopausens inverkan på filmtittandet vid telefonsvarandets inverkan på samlaget. Ibland fortsätter man engagerat därefter, men ibland tar det liksom slut, man hittar inte tillbaka till storyn eller stämningen.

Om någonstans borde tittarupproret puttra i Schweiz.

Text: Jeanette Neij

Artikeln får inte publiceras eller kopieras, vare sig helt eller delvis, utan författarens tillstånd.